

«Perdre la mobilitat de cop i volta sense cap raó aparent és molt dur»

Armando Folgado ha fundat l'associació Slot a Fondu com a projecte de vida després de quedar immobilitzat de coll cap avall a conseqüència d'un virus autoimmune



Armando Folgado, durant l'entrevista a Nació Baix Montseny | NBM

Armando Folgado Rodríguez (Granollers, 1981) és un veí de Santa Maria de Palautordera que ara té 38 anys i és pare d'una filla de 12 anys i un fill de 8. L'any 2014 la seva vida va fer un tomb inesperat a conseqüència de l'afectació d'un virus autoimmune que ataca els nervis i la mielina, cosa que el va deixar sense sensibilitat i mobilitat des del coll cap avall, cosa que l'obliga a tenir una dependència les 24 hores del dia d'un respirador i diverses persones a càrrec. Amb tot i això, no s'ha rendit i ha encarat la seva vida amb valentia, amb el projecte Slot a Fondu, per sentir-se útil i per ajudar a qui ho necessiti. Ens ha obert la porta de casa seva i n'hem parlat.

- Slot a Fondo és un projecte per seguir mirant endavant malgrat tot?

- Sí, la definició és correcta. És no aturar-se, seguir avançant i superar les adversitats.

- Com comença aquest projecte i per què?

- Bé, ja portava dos o tres anys amb la malaltia sense saber que és el que em va passar del cert. Vaig quedar-me sense mobilitat i un dia vaig conèixer a l'Albert Llovera, un pilot paraplàgic que fa curses de cotxes i em va fer una "xerradeta" fent-me entendre que m'havia de buscar

objectius a la vida. No podia quedar-me aturat amb la meva situació. En aquell moment vaig començar a imaginar que és el que podia fer i vaig pensar en l'slot (cotxe scalextric). Se'm va ocórrer que el podria fer funcionar amb un comandament amb una pinça que es posa a la boca, el vam construir i va començar tot.

- I va crear una associació...

- Sí, és la manera de poder ajudar a qui ho necessita, de la mateixa manera que m'han ajudat a mi.

"Desitjo que els meus fills em vegin amb ganes de tirar endavant de no perdre mai l'esperança"

- I en aquesta nova realitat vital vostè vol tornar a gaudir dels seus fills, en definitiva vol seguir fent de pare?

- Sí, evidentment el meu desig és que els meus fills em vegin amb ganes de tirar endavant i la veritat és que aquesta associació, gràcies als companys i amics que m'estan ajudant, ens està donant molta força i molta empenya per no perdre mai l'esperança i mirar sempre endavant i poder ajudar a persones que estan en la mateixa situació que jo i que per desgràcia gran part de la societat no es recorda que existim.



Armando Folgado fent córrer els slots amb un comandament a la boca Foto: Jordi Purfí

- Què està fent ara?

- Treballem per consolidar el nostre projecte Slot a Fondo que el destinem a persones amb mobilitat reduïda i amb diferents deficiències. Ho presentem a col·legis, lliurem pistes d'scalextric perquè nens i adults que per diferents circumstàncies estan internats en centres i en llocs on no tenen distraccions. Mitjançant el nostre projecte els donem un alé d'esperança i aquesta gent pot tornar a gaudir jugant a l'scalextric, però sobretot interactuar amb altres companys i companyes i això, per nosaltres, és molt gratificant.

- Com se li va ocórrer la idea de construir un comandament que funciona amb la boca?

- És una qüestió d'imaginar-ho i trobar la manera de fer-lo funcionar. Nosaltres hem trobat un sistema. Primer vaig inventar un comandament que anava amb una pinça de roba i cable de carburador, però gràcies a un company a Sant Celoni vaig tenir l'oportunitat de conèixer Maurizio Ferrari, enginyer de la casa Ferrari, i em va fabricar un comandament tecnològicament punter amb el qual puc tornar a competir i tothom qui es troba amb dificultats de mobilitat poden utilitzar un comandament expressament fet per a ells.

"L'objectiu més immediat és poder disposar d'un local i poder muntar tota la infraestructura i posar-la a disposició de qui ho necessiti"

- I com que vostè mira endavant quin objectiu més immediat es proposa ara?

- L'objectiu és poder disposar d'un local que ja n'estem parlant amb l'Ajuntament i poder muntar tota la infraestructura i posar-la a disposició de tota aquesta gent amb necessitats, perquè no es trobin amb barreres, que puguin competir i jugar entre ells, poder fer tallers i coses que beneficien a aquesta gent però alhora pensem que és un valor afegit per al municipi.

- Vostè és un entusiasta del motor i dels cotxes en particular...

- Aquest és un dels motius que vaig pensar en un projecte que estigués relacionat amb alguna cosa que a mi m'agradés. El meu ofici era mecànic de cotxes abans de posar-me malalt i ara és una manera de seguir fent allò que m'omple la vida. Qualsevol situació en la que ens trobem ens obre portes perquè el que no poden fer és quedar-nos tancats, enfonsats i deprimits.

- Sentir-se útil a la societat?

- Aquesta és la qüestió, sentir-se útil. A banda de l'Slot a Fondo també escric cada mes en una revista que només parla d'scalextric i tot plegat fa que em senti actiu.



Armando Folgado Foto: NBM

- I l'Associació com funciona?

- N'estem molt satisfets. Tots els que hi estem involucrats ens dediquem anar voltant per tot arreu i donar-la a conèixer. També tenim una línia de *merchandising* i amb les donacions de la gent quan s'emporten una tassa o una samarreta els invertim per poder fer més pistes i poder-les cedir als centres que ens ho demanin, com per exemple la Fundació Estímia de Barcelona.

"L'Institut Gutmann em va ensenyar a sobreviure"

- En els inicis de la seva malaltia va passar per l'Institut Gutmann. I continua tenint relació?

- A l'Institut Gutmann em van ensenyar a sobreviure perquè la veritat va ser una època molt difícil perquè ja et pots imaginar que de cop i volta et deixes de moure sense cap raó aparent, això és molt dur. Allà és on vaig conèixer l'Albert Llovera un dia que ens va venir a ensenyar com pujava al camió del Dakar amb unes politges i cordes i va ser com l'entrada d'aires fresc a la meua vida quan em vaig adonar que hi ha persones que s'adapten a una nova realitat i tiren endavant amb la seva vida. Ara fa uns mesos vaig tornar a la Gutmann amb les pistes d'scalextric per fer una demostració als pacients i la veritat és que va ser molt gratificant poder veure les cares de la gent que somreien, un senyal de tornar a lluitar.

